

har ganske vist forhandlet med vedkommende Myndigheder, inden den fik Manden konstitueret, men selvgjort er jo velgjort, og jeg antager, at Befolkningen finder sig bedst til Rette, naar Embederne bliver opslaaet, og den faar Adgang til Præstevalg. Derfor vil der slet ingen Ud sættelse ske. Vi kan naturligvis ikke opslaa alle Embederne paa een Gang; det vilde volde stor Forvirring baade for Menighederne og — ikke mindst — for Ansøgerne; men det vil blive fremmet saa hurtigt, som ske kan.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) anbefalede ogsaa Lovforslaget, men udtalte sig om, at han ønskede en anden Valgmaade ved Præstevalg. Det kan imidlertid ikke ske ved dette Lovforslag, thi vi har i Sommer vedtaget en Lov om, hvorledes man skal gaa frem paa Grundlag af Synodallovgivningen dernede. Men jeg har tidligere i dette Ting udtalt, at det er min Tro, at naar vi faar det kirkelige Udvalg nedsat og de sønderjydske Repræsentanter kommer til at stifte nærmere Bekendtskab med den Ordning, vi har her, med Menighedsraad, som gør Indstilling, saa vil de langt foretrække denne Fremgangsmaade for den, de hidtil har haft. Thi den Fremgangsmaade, de hidtil har benyttet, har ikke givet dem saa overordentlig megen Indflydelse paa Præstevalget. For det første havde de kun Indflydelse hver anden Gang, Embedet var ledigt, og for det andet kom de kun til at stemme om de 3, som blev præsenteret dem af Konsistorium i Kiel. Og ganske vist skulde Konsistoriet spørge Provstisynoden om Ansøgerne, og Provstisynoden kunde afgive en Indstilling om de 3, den ansaa for bedst egnede for Menigheden, men i mange Tilfælde var Provstisynoden slet ikke noget Udtryk for Befolkningen — det skal jeg nu se bort fra —, og Konsistoriet i Kiel var heller ikke bundet til den Indstilling, som Provstisynoden gav. Derfor tror jeg, at den Fremgangsmaade, vi har her i Landet, vil tiltale vore sønderjydske Landsmænd i høj Grad fremfor den, de hidtil har haft.

Hvad angaar Valg af nye Repræsentanter, er Valgmaaden ogsaa fastslaaet ved Loven, saa den kan vi heller ikke røre ved her. Men hele dette Forhold, alle Spørgsmaalene om Valgmaaden i Fremtiden, om Valglisterne, om Adgangen til at blive optaget paa Valglisterne, vil jo komme til Overvejelse i det kirkelige Udvalg, som bliver nedsat, og jeg tvivler ikke om, at man derfra vil komme

med en fælles Indstilling om, hvorledes Menighedsrepræsentanterne i Fremtiden skal vælges, hvordan Valgmaaden skal være, Valglisternes Indretning m. m. Indtil den Tid maa vi leve paa det bestaaende baade her og i de sønderjydske Landsdele.

Jeg takker, som jeg begyndte med, for Lovforslagets velvillige Modtagelse og har altsaa begrundet Haab om at faa det ført hurtigt igennem.

Jepsen Christensen: Jeg havde ikke tænkt mig, at man kunde strejfe ind paa andre Spørgsmaal end netop dem, der vedrører selve det foreliggende Lovforslags Bestemmelser; ellers var der mange Ting, jeg kunde have haft Lyst til at sige angaaende den Lovgivning, der er skabt for de sønderjydske kirkelige Forhold i Overgangstiden. Særlig vilde jeg have ønsket, at man var gaaet frem overfor Præsterne, som vi paa Skolevæsenets Omraade er gaaet frem overfor Lærerne, at man havde bestemt, at samtidig med Landets Overdragelse til Danmark var Præsterne løste fra deres Embeder, og der skulde finde Præstevalg Sted i alle Menighederne. Naar det før blev sagt, at den Ordning, der blev truffet, er truffet efter Indstilling fra Sønderjylland, deler jeg for min Del ikke den Opfattelse, og jeg tror, der er grumme mange dernede, som ikke gør det. Jeg beklager, at Forholdet er, som det er, fordi vi sikkert vil faa en hel Del Præster ansat i faste Embeder, som ikke vilde være blevet ansat i disse, dersom Menigheden ikke havde behøvet at være den, der skulde tage Initiativet til, at Præsten blev fjernet. Naar Præsten var kommet paa Valg sammen med andre Præster, saa at Menigheden ikke i og for sig fik Ansvaret for, om han gled ud af Embedet eller ikke, tror jeg, at Menigheden vilde have været stillet mere frit overfor Valget af sin Præst, end den bliver under de foreliggende Forhold.

De rent principielle Spørgsmaal i Lovforslaget og i Loven af 28. Juni 1920 skal jeg ikke røre ved, for da vilde jeg komme ind paa en ret stærk Kritik af de Bestemmelser, der er vedtagne, ogsaa af selve dette, at Bestemmelserne paa den kirkelige Lovgivnings Omraade i Overgangstiden skal hvile paa Synodalbestemmelserne af 1878. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Grund til at skabe særlige Bestemmelser for de slesvigske Kirkeforhold i Overgangstiden, saa lidt som der vil være Grund til det i Fremtiden, men Ændringer i alt dette vil